

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρυσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 12.—	Ἔτησίᾳ φρ. 15.—
Ἑξαμήνιος > 6,50	Ἑξαμήνιος > 8.—
Τριμήνιος > 3,50	Τριμήνιος > 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36

Φέλλα προγεγραμμένων ἐτῶν, ἁπλῶς λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐθνικοῦ δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Φεβρουαρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 11

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Δ'. (Συνέχεια)

Ἐπίσης ἀπὸ τὴν ψίχα τοῦ ἄρ τοῦ δένδρου, ἀφοῦ τὴν ἐβρεχαν καὶ τὴν ξήραιναν στὸν ἥλιο, εἶχαν ἓνα θρεπτικώτατο ἄλευρο, ποὺ ἡ κυρία Μπέτση τὸ χρησιμοποιοῦσε συχνὰ στὰ φαγητά της. Ὅσο γιὰ τὰ γλυκίσματα, τὰ ἔκαναν ἀπὸ τὸ ἔξοχο μέλι, ποὺ τοὺς ἔδιναν ἄφθονο τὰ μελίσσια. Ἐκὼς κλωστὲς ἀπὸ τὴν ἴδια σπηλιὰ κάποιου φυτοῦ, ἂν καὶ μὲ δυσκολία κατόρθωναν νὰ τὴν στρίψουν. Ἀπὸ κομμάτια βράχου, μέσ' ἀπὸ τὴν ἴδια σπηλιὰ ποὺ κατοικοῦσαν, ἀφοῦ τὰ ἔψηγαν στὸ φούρνο καὶ τὰ κοπάνιζαν, ἔκαναν γύψο. Τὸ λεπτὸ χῶμα μιᾶς ἄλλης σπηλιᾶς τὸ μεταχειρίσθηκαν γιὰ νὰ κατασκευάσουν σαποῦνι. Οἱ βαμβακιῆς τοῦ τόπου τοὺς ἔδιναν ὠραῖο βαμβάκι. Εἶχαν καὶ θαυμασία ὀπωρικά, γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα καὶ χιμάνια ἢ κανελλόμηλα. Ὁ φλοιὸς τῆς ραβενιάρης ἀρωμάτιζε τὰ φαγητά καὶ τὰ γλυκίσματα σάν μὲ γαρύφαλο καὶ μοσχόκαρφι. Σὲ μιὰν ἄλλην σπηλιὰ ἀνακάλυψαν ἓνα ὀρυκτό, ποὺ μπορούσαν νὰ τὸ σχίζουν σὲ λεπτὲς διαφάνες πλάκες καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν γιὰ τζάμια: ἦταν μίκα μὲ φλέβες ἀμύγδαλου. Κατασκεύαζαν γοῦνες ἀπὸ δέρματα ποντικοκαστόρων καὶ κουνελιδῶν-ἄγκορά. Εἶχαν «κόμμι εὐφορβίου», ποὺ ἦταν γιατρικὸ, πορσελάνη, ὑδρόμελι δροσιστικώτατο καὶ κατ' ἐξοχὰ γλυκίσματα ἀπὸ κάποια θαλάσσια φύκια, ποὺ τὰ εὕρισκαν στὸ νησάκι τῆς Φάλαινας καὶ ποὺ τὰ ἔκανε ἡ κυρία Ζερμάττ ὡς τὰ συνειθίζουν στὸ Ἀκρωτήρι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰγαθὰ αὐτά, ἦταν καὶ ἑκείνα ποὺ ἔδιναν τὰ ζῶα τῆς Νέας-Ἐλβετίας στοὺς

τολμηροὺς κυνηγούς. Τὰ κυριώτερα ἦταν τάπιροι, λεοντάρια, ἀρκούδες, τίγρηδες, αἰλουροὶ, πάνθηρες, κροκόδειλοι, ἐλέφαντες καὶ πίθηκοι. Ἐναντίον τῶν θηρίων αὐτῶν πολλὰς φορὰς ἀναγκάσθηκαν νάμυνθοῦν τοὺς πιθήκους μάλιστα, ποὺ ἦταν ὀχληρότατοι, τοὺς ἐξόντωσαν ὀλωσδιόλου. Ἀλλὰ ζῶα πάλι, καθὼς εἴπαμε καὶ παραπάνω, κατάφεραν νὰ τὰ πιάσουν ζωντανὰ καὶ νὰ τὰ ἡμερώσουν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὄναγρο, τὰ βουβάλια καὶ, ἔνας ἀέτος ἔγινε τὸ κυνηγετικὸ πουλὶ τοῦ Φρίτς καὶ ἓνα καμηλοπούλι τὸ ἀγαπημένο «ἄλογο» τοῦ Τζάκ.

Ὅσο γιὰ κυνήγι, τριχῶτὸ καὶ φτε-

ρωτό, ἀφθονοῦσε στὰ βᾶση τοῦ Βάλντεγκ καὶ τοῦ Ἐμπερφυρτ. Τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν ἐβγαζε θαυμάσιες γαρίδες. Στους βράχους τῆς ἀκρογιαλίας φώλιαζαν πλῆθος μαλάκια καὶ ὀστρακόδερμα. Ἡ θάλασσα τέλος τοῦ ὄρμου ἦταν γεμάτη ρέγγες, πολωμούς, καὶ ἄλλα ψάρια διαφόρων εἰδῶν.

Ὅσο γιὰ ἐξερευνηθεῖς, στὴν ἀρχή, γιὰ πολὺν καιρὸ, εἶχαν γίνει μόνο στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ περιλάμβαναν οἱ δύο ὄρμοι, ὁ ὄρμος τῶν Ναυτίλων καὶ ὁ ὄρμος τῆς Σωτηρίας. Ἀλλὰ καὶ πέρα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας, ἡ ἀκτὴ, ὡς ἓνα διάστημα δέκα σχεδὸν λευγῶν, ἐμελλε νὰ ἐξερευνηθῇ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πινιάσσα, — τὸ καϊκάκι ποὺ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ ναυαγισμένο πλοῖο, — ὁ κ. Ζερμάττ εἶχε τώρα καὶ μιὰ βάρκα, ποὺ τὴν κατασχέασε ὁ ἴδιος μὲ τοὺς γιούς του. Ἐπειτα, ἐπειδὴ τὸ ἦθελε ὁ Φρίτς, κατασκεύασαν καὶ μιὰν ἄλλην μικρότερη καὶ ἐλαφρότερη, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μεταχειρίζονται στὴ Γροιλανδία καὶ εἶναι γνωστὲς μὲ τὸ ὄνομα καγιὰκ. Ὁ σκελετὸς αὐτοῦ τοῦ πλοιοῦ ἐγίνε ἀπὸ τὰ δόντια (*) μιᾶς φάλαινας, ποὺ εἶχε ἐξοκεῖλει μιὰ φορὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ὄρμου τῶν Ἑρωδιῶν, καὶ ντύθηκε ὅλος μὲ δέρματα θαλασσολύκων. Εὐλο λείπον δὲν μεταχειρίσθηκαν καθόλου στὴν κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ καγιὰκ. Ἀπὸ πάνω εἶχε δύο τρύπες, ὅπου μπορούσαν νὰ στέκονται δύο κωπηλάτες καὶ ὅταν ἦταν ἓνας μόνον, ἡ ἄλλη τρύπη μπορούσε νὰ κλείνῃ ἐρμητικῶς. (Καὶ τὰ κουπιά πάλι τοῦ καγιὰκ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ συνειθισμένα, οὔτε δένονταν σὲ κτυπα-

* Ἐπάνω στοὺς δυνατοὺς κλώνους τῆς ριζοφόρας... (Σελ. 66, στ. α'.)

(*) Δόντια λέγονται κοινῶς, ἂν καὶ δὲν εἶναι δόντια, τὰ κερατοειδῆ ἑλκίνα ἐλάσματα ποὺ ἔχει ἡ φάλαινα στὸ στόμα, γιὰ νὰ πιάῃ τὰ ψάρια τῆς τροφῆς τῆς αἰσθητικῆς. Μερικοὶ θαλάσσιοι τὰ λῖνε καὶ γένεια. Ἀπ' αὐτὰ κατασκευάζουν διάφορα πράγματα καὶ ἐστὶν χρησιμοποιοῦμενα ἀπὸ τὴν βιοθηχανία, τὰ λέμε ἀπλῶς μπαλαίνες. — Σ.τ. Μ.

στή· παρά καθένα ήταν διπλό, τελείωνε δηλαδή σε κ ο υ τ α λ ι κι' από τη μία άκρη και από την άλλη, κι' ο κωπηλάτης το έπιανε από τη μέση και κτυπούσε τη θάλασσα μια δεξιά και μια άριστερά.) Μικρό κι' ελαφρό το καγιάκ, μπορούσε κανείς να το σηκώνει στα χέρια και να το κουβαλή ευκολα· ήταν άκομα κι' αδιάβροχο, γιατί το είχαν καλαφατίσει με πίσσα παντού. Κι' όταν το έριξαν στο ρέμμα, είδαν ότι πήγαινε θαυμάσια.

Πέρασαν δέκα χρόνια χωρίς σπουδαία συμβάντα. Ο κ. Ζερμάτ ήταν τότε σαρανταπέντε χρονών, με σιδερένια υγεία άνθρωπος, και με μια σημαντική και ψυχική άντοχή, που οι περιπέτειες μιάς τόσο ανυπεύθυνης ζωής την είχαν αυξήσει. Η Μπέτση, η καλή του γυναίκα, ή γενναία και θαρραλέα μητέρα τεσσάρων παιδιών, έκλεινε τότε τα σαραντάδυο. Ούτε το σώμα της, ούτε η ψυχή της είχαν εξασθενήσει· και ούτε η αγάπη της για τον άντρα της, ούτε η στοργή της για τα παιδιά της.

Ο Φρίτς ήταν είκοσιπέντε χρονών. Δυνατός, ευκίνητος, δεξιάς, με φυσιογνωμία που φανέρωνε ειλικρίνεια, με πρόσωπο ανοικτό, άδολο και βλέμμα με εξυδέρκεια καταπληκτική. Με τη ζωή που έκανε στην άποικια, ο χαρακτήρας του είχε μορφωθεί λαμπρός.

Ο Ερνέστος, πιά σεβάρς απ' όσο σήκωναν τα είκοσιδύο του χρόνια, αγαπούσε περισσότερο τις πνευματικές παρά τις σωματικές ασκήσεις, αποτελούσε αντίθεση προς τον αδελφό του κι' ήταν πολύ μορφωμένος, γιατί είχε διαβάσει όλη σχεδόν τη βιβλιοθήκη που κουβαλήσαν από το Λάνδλορντ.

Ο Τζάκ περπατούσε ή, καλύτερα, χοροπηδούσε στα είκοσι. Ήταν πάρα πολύ ζωηρός κι' αεικίνητος. Αγαπούσε τις περιπέτειες, άφηρούσε τους κινδύνους κι' είχε μανία για το κυνήγι σαν τον αδελφό του τον Φρίτς.

Ο «μικρός» Φραγκίσκος είχε γίνει τώρα ένα μεγάλο παιδί δεκαέξι χρονών· ή μητέρα του έμαζε τον έχάιτσε ακόμα σαν να ήταν δέκα.

Η ζωή λοιπόν αυτής της οικογένειας ήταν όσο μπορούσε ευτυχισμένη και καμιά φορά ή κυρία Ζερμάτ έλεγε στον άντρα της:

— Δεν θάταν ή αληθινή ευτυχία αν ήταν δυνατά να ζούμε πάντα με τα παιδιά μας, αν, 'ς αυτή την έρημιά, δεν ήμασταν καταδικασμένοι να εξασφαλισθούμε ό ένας κατόπι του άλλου, αρίστωντας στους ζωντανούς απαρνηγόρητη λύπη; .. Ναι, θα δόξαζε τον Θεό που μ'ας έκαμε τέτοις παράδεισο στη γή. Όμως άλλοι-μονο! θα έλθη μέρα που θα κλείσουμε τα μάτια για πάντα!

Αυτό πραγματικώς ήταν ή μεγαλύτερη άνησυχία κι' ή σοβαρότερη σκέψη της

Μπέτσης: Πώς θα πέθαιναν ένας-ένας 'ς εκείνη την άγνωστη γή κι' ο τελευταίος, ο πιά σεβάρς, θάμενε ολομόναχος.

Και συχνά μιλούσε γι' αυτό το πρόβλημα με τον άντρα της, που συμπεριζούνταν τους φόβους της για το μέλλον. Άλλά στέν δέκατο εκείνο χρόνο παρουσιάσθηκε κάτι απρόοπτο, κάτι ανέλπιστο, που θάλλαζε την τωρινή τους ζωή, αν όχι και την μέλλουσα.

Στις 9 του 'Απρίλη, κατά τις έπτὰ το πρωί, ο κ. Ζερμάτ βγήκε από την κατοικία του με τον 'Ερνέστο, τον Τζάκ και τον Φραγκίσκο, άλλ' έφαξε άδικα να βρῇ τον μεγαλύτερο του γιό, που ένόμιζε πως έκανε καμιά εργασία εκεί έξω.

Ο Φρίτς άπουσίαζε συχνά και γι' αυτό ή άπουσία του, το πρωί εκείνο, δεν άνησυχησε πολύ τον πατέρα του και τη μητέρα· αν κι' αυτή φοβούνταν κάθε φορά που ο γιός της έβγαине με τη βάρκα στον όρμο της Σωτηρίας.

Δεν ύπήρχε άμυβελία, ότι και σή-μερα ο φιλονεικός Φρίτς είχε πάρει τη θάλασσα, γιατί το καγιάκ δεν ήταν στη θέση του.

Έλειψε όλο το πρωί. Τάπογεμα, ο κ. Ζερμάτ, ο 'Ερνέστος κι' ο Τζάκ πήγαν με τη βάρκα στο νησάκι του Καρχαρία, να περιμένουν εκεί τον γυρισμό του Φρίτς. Στην άνάγκη, για να μην άρίσει την Μπέτση στην άδειαστή-τα, ο άντρας της, αν θάρρουν να έ-πιστρέφουν, θα έριχνε μια κανονιά.

Άλλά δεν έχρειάσθηκε να γίνει αυτό. Τη στιγμή ακριβώς που ο κ. Ζερμάτ κι' οι δυο γιοί του έβγαίναν στο νησάκι, ο Φρίτς παρουσιάζονταν από το άκρω-τήρι της Ψεύτικης-Έλπίδας. Μόλις από εκείνους που έχουν την καλωσύνη να με διαβάζουν, ούτε απ' αυτόν τον ίδιο. Δεν εϋτύχησα να ιδώ τους «Φοιτητές» στο θέατρο... Το πιστεύω, αφού το βε-βαιώνω ή συγγραφέας, ότι οι ήθοιοι διερμήνευσαν τη σκέψη του πιστά. Και όμως, ότο έβγαίνει κι' αν ήταν εκείνοι που έδημιούργησαν τους διαφόρους ρόλους, άμφοβόλλω αν μπορού ή συναντηθούν 'ς ελληνική σκηνή ήθοιοι τόσο μεγάλου άναστηματος, ώστε να παίξουν ένα τέτοιο έργο με όλη τη δύναμη και την τέχνη που άπαιτεί.

Ο Φρίτς τους έκαμε τότε τη διή-γηση της έκδρομής του, που είχε βα-στάξει είκοσι ώρες. Από πολύν καιρό μελετούσε την άναγνώριση της βορεινής άκτῆς. Εκείνο λοιπόν το πρωί, συνο-δευόμενος από το άετό του Μπλίτς, μπήκε στο καγιάκ. Είχε πάρει μαζί του μερικά τρόφιμα, ένα τσεκούρι, ένα κα-μάκι, ένα σταλίκι, ένα δίκτυ, ένα του-φέκι, δυο πιστόλια, ένα πέτσινο σάκκο και μια πλώσα με ύδρόμελι. Ο από-γειος άνεμος τον έσπρωξε γρήγορα πέρ- από το άκρωτήρι. Από εκεί, με το ρεύ-μα, άκολούθησε την άκτή που έλόξευε λιγάνι προς τα νοτιοδυτικά.

Πίσω από το άκρωτήρι, ύστερ' από ένα τεράστιο σωρό βράχων, — σωρό τρο-μερά άκακτο, χρεωστούμενο βέβαια σε κάποια μεγάλη γεωλογική άναστάτωση, — άνοιγόταν ένας εύρύχωρος όρμος, που

από τάλλο μέρος έτελείωνε 'ς ένα από-κορμον άκρωτήρι. Ο όρμος αυτός έ χρη-σίμευε για καταρύγιο σ' ένα πληθος θα-λασσοπούλια διαφόρων ειδών, που γέμι-ζαν όλο τον τόπο με τις φωνές τους. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΟΙ «ΦΟΙΤΗΤΑΙ»,

[Ο παρὸς γάλλος έλληνοεὶς κ. Louis Roussel, που πολλές φορές έγραψεν έπαινετι-κώτατα για βιβλία του κ. Ξενοπούλου, δημο-σιεύει στο τελευταίο φύλλάκι του περιοδικού «Annales Franco-Helléniques» (αριθ. 92, 2) 15 Φεβ. ουαρίου) μία μεγάλη κριτική για τους «Φοιτητές» του. Πάειν τρεις πυλινές σελί-δες του περιοδικού και λυπούμαι που δεν μπορώ να την παραθέσω διη. Άλλά κι' από τα λίγα άποσπασματα που σά; μεταφράζω παρακάτω, μπορέιτε να ιδήτε πως μιλούν οι φητισμένοι κι' άνεμπρέστοι ένοι για το συγγραφέα μας και, — αν έτυχε να διαβίσετε και καμιά ρωσική κριτική γι' αυτόν, — να καταλάβετε διη τη δια-φορά... Όπωςδήποτε θ' έσσυρόμαστε όσους ξε-ρουν γαλλικά, νάγροισαν αυτό το φυλλάδι των Annales και να διαβάσουν με προσοχή διό-κινη τη μελέτη του κ. Roussel. — Σ.τ.Δ.]

Πρό όλίγων εβδομάδων, ο κ. Ξενοπούλος εξέδωσε το έργο που έσημείωνεν άναντίρ-ρητα τη μεγαλύτερη θεατρική έπιτυχία του έτους και μιά από τις μεγαλύτερες του ελληνικού θεάτρου: «Ένα βιβλιαράκι καλοτυπωμένο, άπείριτο, ευχάριστο» και, πρέπει να το πούμε μεγαλόφωνα, ένα σκηνικό έργο θαυμάσιο, άκατανίκητα φαι-δρό, βαθεία συγκινητικό. που θα το έβρα-βευαν, αν ήταν πιά δικαίοι.

... Πρέπει να επαναλάβω, μ' όλη μου τη-δύναμη, πως ο Ξενοπούλος είναι έξοχος θαν-ματ ογράφος. Αν κι' είμαι φίλος μου, δε έχωμα μαζί του καμιά συμφωνία. Ούτε συμπάθεια, ούτε προσωπικό συμφέρο με σπρώχνει να έπαινω τα έργα του· κι' αν συμβῇ αύριο να γράψω ένα έργο κακό, δεν θα κρύψω την κακή έντύπωσή μου ούτε από εκείνους που έχουν την καλωσύνη να με διαβάζουν, ούτε απ' αυτόν τον ίδιο.

Δεν εϋτύχησα να ιδώ τους «Φοιτητές» στο θέατρο... Το πιστεύω, αφού το βε-βαιώνω ή συγγραφέας, ότι οι ήθοιοι διερμήνευσαν τη σκέψη του πιστά. Και όμως, ότο έβγαίνει κι' αν ήταν εκείνοι που έδημιούργησαν τους διαφόρους ρόλους, άμφοβόλλω αν μπορού ή συναντηθούν 'ς ελληνική σκηνή ήθοιοι τόσο μεγάλου άναστηματος, ώστε να παίξουν ένα τέτοιο έργο με όλη τη δύναμη και την τέχνη που άπαιτεί.

... Ο έπιλόγος αυτός είναι συγκινη-τικός. Λίγο μ'ας μέλει αν μ'ας άπομακρύνη από την κλασική τεχνοτοπία. Πάλλεται όλος από ένα λυρισμό σοβαρό και γλυ-κύ... Ουμψήδωτε το λυπηρό εκείνο με-γαλειό, το χρωματισμένο και με λίγη χαρά, της τελευταίας πράξεως του «Συ-ραγν ντε Μπερζεράκ», που κι' αυτή είναι μάλλον έπιλόγος. Υπάρχουν κάποιες, αν και μακρινές, όμοιότητες μεταξύ των δυο έργων. Όπως εκεί ο de Guiche... έδώ ο Θάνας που είχε παρεξηγήσει τη Φαντίτσα κι' είχε κάμει όλο το κακό, την φέρνει ο ίδιος στον Τάσο και γίνεται, προς μέγαλη άνακούφιση της συνεί-δησής της, ο άυτοσυργός μιάς ευτυχίας που την είχε καταστρέψει. Έδώ μπορεί να ιδῇ κανείς κι' ένα ωραίο ηθικό σκοπό,

που χωρίς να δίνη καθόλου στο έργο — όπως, δυστυχώς, συμβαίνει συχνά, — μιά σαφή γεύση μόδχας, το πλουτίζει άπε-κρίτως με μιά διαπεραστική και γλυκειά τρυφερότητα.

Οι χαρακτήρες φαίνονται αληθινοί και διαγράφονται καλά. Ο κ. Ξενοπούλος είναι ο άσύγκριτος ζωγράφος του Κορι-ταίου. Η Φαντίτσα δεν είναι καθόλου άνάξια άδελφή της Φωτεινής ή της Στέλ-λας... Κι' ιδού ακόμα ένα λαμπρό κορί-τσι στη φιλολογική οικογένειά του κ. Ξενοπούλου.

... Όλο αυτό το τέλος της Γ' Πρά-ξεως έχει αληθινά δύναμη μεγάλη. Άκό-μη μια φορά, ο κ. Ξενοπούλος φανερώ-νεται έδώ άνθρωπος του θεάτρου. Η κλεισμένη εκείνη πόρτα που από πίσω της ένας δυστυχισμένος έτοιμάζεται να σκοτωθῇ... οι χαμηλόφωνοι διάλογοι, ή φοικη άγώνια μπροστά στο άνατό-φενκο, ή κραυγή της Φαντίτσας, ο πυ-ροβολισμός που της άποκρίνεται... τι σκηνή! Μιά από τις ωραιότερες του νεώ-τερου θεάτρου, — άνωτερη από τη σκηνή της άυτοκτονίας του Φρεντερί στην «Αρ-λεζιάνα» (του Daudet), που θα μπορούσε να συγκριθῇ μαζί της. Ά, ο κ. Ξενοπού-λος έφέρει τί θα πῇ σκηνή! Υπάρχει ένα μέρος στη Β' Πράξη όπου καθένας, κουρ-τισμένος από μιά ζωηρή γλωσσική συζή-τηση, άπαγγέλλει τους στίχους του προ-υμῆ, χωρίς να τον μέλλη γιό τους άλλους. Αυτό αποτελεί έναν ωραίο άλαλητό. Ο Τάσος όμως άπαγγέλλει Σολωμό και λίγο-λίγο άκούγοντας τόσο όμορφους στίχους και με τόσο εμπνευσμένο ύφος, οι άλλοι σπαταλουν, κι' εκείνος τελειώνει μέσα σε γενική προσοχή. Έτσι καμιά φορά, από ένα θόρυβο άνακαταμεινων συγχροδίων, ξεχωρίζει ή καθαρή μελωδία ενός τρα-γουδιού. Η τέχνη του δραματουργού, 'ς αυτή τη σκηνή, ένταμώνεται με την τέχνη του μουσικοσυνθέτη.

... Ο διάλογος είναι λαμπρός, ζω-ρός, ζωντανός, καλοκομμένος, χωρίς ηη-τορείες (εκτός εκεί όπου πρέπει) γεμάτος από ευφυολογήματα, υπαινιγμούς, χαρι-τωμένες και πικάντικες άστεϊότητες. Κι' ο κόσμος τον καταλαβαίνει, αν και το έργο είναι γραμμένο προφανώς για κόσμο πολύ έξυπνο και γραμματισμένο.

Οι αυτά τα προτερήματα πως δεν άφώπλισαν την κριτική; ... Όταν τα προ-τερήματα υπερτερούν έτσι ολοσφαιρα, τι χρειάζεται ή άρηνητική κριτική που πρέ-πει μόνο να χρησιμεύη για νάποταλέωνη τάσημα έργα;

Οι «Φοιτητές» είναι έργο άξιο του κ. Ξενοπούλου. Κι' αν κάμω κανείς τον κα-τάλογο των Έλλήνων δραματικών, τρία ή το πολύ τέσσερα όνόματα θα βάλῃ μαζί με το δικό του.

Μαζί; Θα έλεγα μάλλον: κατόπι.

LOUIS ROUSSEL

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΛΑΦΙ ΚΑΙ ΛΑΓΟΣ

Λέει ελάφι με καμάρι
Σε φτερόποδο λαγό:
— Ποιος στον κόσμο έχει τη χάρη
Νάχει κέρατα ως έγώ;
— Άσε δά, να σε χαρώ
Τα πανέματα κι' οι δυο μας
Πιά πολύ έχουμε, θαρρώ,
Την άνάγκη των ποδιών μας...
'Αν κι' έγω, με την αλήθεια
Και ταυτιά μου έχω βοήθεια!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Παραμύθι

(Συνέχεια και τέλος ίδε αρ. 70).

Ο μικρός άνοιξε μιά κρυφή πορτί-τσα που του έπέτρεψε να δραπέτιση και να φύγη μακριά από το βρωμερό σπίτι.

Έτρεξε 'σα μπροστά του. Και τότε είδε το μεγάλο δέντρο που τού είχε πῇ ή παραμύθια του. Διευθύνθηκε σ' εκείνο το μέρος κι' έβγαλε μιά φωνή χαρῆς ξαναβλέποντας την καλή γυναίκα που, μ' ένα μεγάλο φακό, κοιτούσε όλογυρα.

Τῆς διηγήθηκε την περιπέτειά του. — Αὐτός ο θησαυρός που άνακάλυ-ψα, άποκρίθηκε ή Άννέτα, θά σε άπαλ-λάξη από τον έχθρό σου...

Ωδήγησε τότε τον Γιαννάκη κοντά σε μιά μεγάλη καλύβα, καμωμένη από χονδρά κλωνία άχύρου, πλεγμένα καλε-λιτεχνικά. Η καλή παραμύθια φύθηκε πάνω στην καλύβα, μιά πόρτα άνοιξε και μπήκαν.

Εκεί μέσα ήταν κάτι χονδρές μπάλ-λες από έλεφαντόδοντο με σχήμα αύγου. Η Άννέτα πήγε 'σα σε μιά απ' αυτές και κτύπησε τρεις φορές. Παρευθῆς ή μπάλλα άνοιξε σε δυο και ένας άνθρω-πος πτερωτός, με φόρεμα που έλαμπε από τα πιά θαυμάσια χρώματα, παρου-σιάσθηκε. Όλα του ήταν χαριτωμένα, κομψά και ζωηρά.

Η παραμύθια τότε του διηγήθηκε αυτό που συνέβηκε στον Γιαννάκη, και ο πτερωτός νέος χαμογέλασε και είπε:

— Δεν είναι τίποτα. Πετάξε κι' έπεσε σαν σίφουνας επά-νω στο τέρας που, ήτυχα, έγλειφε πάν-τα τους κοίχους κι' έκοψε το φρερό ζωο μ' ένα μεγάλο ψαλίδι, ενώ όλα τάλ-λα τέρατα φεύγανε τρομαγμένα.

Λίγο μακρότερα, ή Άννέτα φύτρε στη γή ένα άλλο σπυρί σιταριού και κα-τασκεύασε μιά καινούργια κατοικία που μέσα ο Γιαννάκης μπόρεσε να έγκατα-σταθῇ ήτυχα, γιατί το πτερωτό πνεύμα έμεινε απέξω και άλλ' έμονο στο δαιμό-νιο που τολμούσε μονάχα να φανῇ: κό-βουνταν παρευθῆς από το τρομερό ψαλίδι.

Και κατόπι, το πτερωτό πνεύμα άνα-ποδογύριζε το μεγάλο του ψαλίδι, κι' αυτό γινόταν άμέσως ένα όργανο, με το όποιο έπαίξε μιά μουσική τόσο γλυκειά, τόσο άρμονική ή τόσο εύθυμη, ώστε ο Γιαννάκης περνούσε μέρες όλόκληρες να το άκούη. Μιά μέρα το ρώτησε:

— Ω, έτῷ που ξέρεις να με γοη-τεύεις έτσι, ποιος λοιπόν είσαι;

— Ένα πουλί, άποκρίθηκε εκείνο.

Κι' ο Γιαννάκης εϋπνήσε έκπλη-κτος... Είχε άποκοιμηθῇ στο κλαδί και όνειρεύθηκε.

Κάτω από το δέντρο, ή παραμύθια του τον φώναζε, κι' όταν της διηγήθηκε το όνειρό του, ή Άννέτα τού είπε:

— Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δεν πρέπει να καταστρέψουμε τα πουλιά, που 'χει μόνον μ'ας; μαγεύουν με το κε-λάδημά τους, παρά άκομα έξολοθρεύουν όλα τα κακά έντομα, που θα κατέστρε-φαν τους κορπούς μας; (Έ. του γαλλικού)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΛΗ πορά, ή Μεγάλη Σαρακοστή ήταν μια ή-συχη, πρόνιμη, μέλαγ-χολική, σχεδόν πένθιμη έποχή εργασίας, ησυχίας και προσευχῆς. Καμμία διασκεδάση. Ούτε χορός, ούτε θέατρο, ούτε μουσι-κή και καλά καλά ούτε περίπατος στα κέντρα. Όλο κι' Έκκλησία. Κι' οι κα-λοί άνθρωποι εκείνου του καιρού παρο-μοιάζαν τις έξη έβδομάδες της Σαρακοστής με τόσες μακροφόρες Καλογριές, που περνού-σαν άργα-άργα για νάβῃ στο τέλος και μιά κοκκινωτομένη ή πολυπόθητη Πασχα-λιά! Ουμμάκι μαλίστα, σαν ήλουν μι-κρός, στην πατρίδα μου, που έβλεπα 'ς ένα μαγαζάκι της γειτονιάς μου, κάποιο ράφι,

κάτω απ' τα εικονίσματα με το άδυστο καντήλι, αυτή την παράταξη των χάρτινων Καλογριών, σαν ένα είδος Ημεροδείκτη ή Έβδομαδοδείκτη της Σαρακοστής. Από την Καθαρή Δευτέρα, στήνονταν κι' οι έπτά όρθιες, στην άράδα, και κάθε που περ-νούσε μιά έβδομάδα, έπερτε κι' από μιά Καλογριά. Έτσι έμειναν έξη, πέντε, τεσ-σερες και, καθεξής.

Ω, με πόση άνακούριση έβλεπα να λιγοστεύουν όλοένα οι όρθιες και να πλη-θύνουν οι πεσμένες! Και με τί άγαλλία-ση αντίκριζα την κοκκινωφόρα εκείνη, τό-σα με δυο μονόροβια, ύστερα με μιά, και στο τέλος μονάχη της! Γιατί αυτό έσημαί-νε πως ή μελαγχολική έποχή πέρασε κι' ήλ'ε πάλι ή χαρά, ή γιορτή, ή διασκεδά-ση, ή ωραία ζωή, ή ευτυχία. Μά δεν εί-χαμε καθόλου άδικό τότε να ποθούμε τόσο την Πασχαλιά και νάυπομονούμε ως να φθάσῃ; Η Σαρακοστή μας ήταν μιά Σα-ρακοστή αληθινή και... άτέλειωτη!

Σήμερα, τίποτα! Έδώ στην πρωτεύου-σα τουλάχιστον, — μ'ας, καθώς άκούω, και σε πολλές έπορχιες, — ή Σαρακοστή δεν διαφέρει από την Αποκριά, παρά μόνο πως δεν έχει μάσκα. Οι άνθρωποι δη άδη που γλεντούσαν μάσκες, γλεντούν τώρα με τα μούτρα τους. Πηγαίνουν στα θέατρα και στους κινηματογράφους, χο-ρεύουν, παίζουν, τραγουδούν. Άν πῇτε για ησυχία, μόνο μιά δυο μέρες της πρώτης και της τελευταίας εβδομάδας κρατούν.

Κι' αν πήτε για εργασία, ε, όσοι εργάζονταν και την Αποκρή, εργάζονται και τη Σαρακοστή: όσοι ραχάτευαν τότε, ραχάτευουν και τώρα. Καμμία σπουδαία διαφορά...

Αμέ η προσηυχή τί γίνεται;... Α, εδώ είναι το περίεργο: Στην πρωτεύουσά μας, τώρα τη Σαρακοστή, και τα δέκτρα είναι γεμάτα, αλλά κι' οι Έκκλησιές. Κι' ελεει άσφυζία κι' εδώ. Η άθρηνη αυτή οικογένεια που πήγε τάπογεμα στον Κινηματογράφο, να ιδή το τσάδε ξακουστό «έργο» με τη δεινα ξακουστή πρωταγωνίστρια, το βραδάκι θά πάη στην Άγια Ειρήνη ή στον Άγιο Γεώργιο νακούτη το «ψυχή μου, ψυχή μου, άνάστα, τί καθεύδεις»... Οι πρωτευουσιάνοι κάνουν και τις δυο δουλειές μαζί: και διασκεδάζουν και προσεύχονται. Αν η διασκέδαση είνε άμωρτία, άμωρτάνουν κάθε μέρα, με μηχανούν κάθε βράδυ, και τρέχουν στην Έκκλησία, να παρακαλέσουν το Θεό να τους συχωρήσ. Έπειτα, στο τέλος της Σαρακοστής, μετανοούν πάλι μια και καλή, εξομολογούνται και κινωθούν. Όλα γίνονται, βλέπετε. Κανένας δεν μπορεί να πη ότι έλειψε ή πίστη, ότι χαλώθηκε το θρησκευτικό αίσθημα, έπειδή τα θέατρα και τα άλλα κέντρα των διασκέδσεων είναι γεμάτα και την Καθαρή άκόμη έδωμάδα: όσο είναι γεμάτες κι' οι Έκκλησιές, ξεχειλισμένες μάλιστα, οι Άθηναίοι δεν φοβούνται τέτοια κατηγόρια...

Κάποιος τώρα θά έλεγε: Μα δεν ήταν καλύτερα πρώτα που η Σαρακοστή έμνε Σαρακοστή; Δεν ήταν καλύτερα τότε που οι άνθρωποι άφιναν για κάμποσο καιρό τις κουραστικές, τις εξαντλητικές διασκέδσεις, τη βλαβερή κρεοφαγία, την άνητυχη τρελλή ζωή κι' ήσυχάζαν, φρονίμευαν, άφοσιωμένοι σε μια κανονική εργασία και στο Θεό; Κι' η κόκκινη Πασχαλιά που έρχόταν ύστερα, δεν έκανε περισσότερη έντύπωση και δεν προξενούσε μεγαλύτερη χαρά; Αυτό είναι βέβαιο κι' εκείνο πολύ πιθανό. Άλλά τί τα θέλετε! Δεν μπορεί κανείς νάντισαθί στο ρεύμα, στο πνεύμα, στην τάση, στην εξέλιξη. Και φαίνεται πως όλ' αυτά, από καιρό, καθώς σάς είπα και άλλοτε, τείνουν να μοιωθούν τις ημέρες όλες του χρόνου. Κάθε δηλαδή ημέρα να είναι το ίδιο διασκεδαστική, το ίδιο εργατική, το ίδιο θρησκευτική, το ίδιο φρόνιμη, το ίδιο τρελή. Να κανονισθί έτσι η ζωή μας και να γίνη όμοιο μόρφη με την ίδια πάντα ποιότητα.

Γιατί οι άνθρωποι είχαν παρατηρήσει, πως δεν βαστούσαν ούτε τα στόμαχιά τους σε μια εξακολουθητική όσπριοφαγία, ούτε τα νεύρα τους σε μια εξακολουθητική μελαγχολία. Κι' αυτές τις πενήντα ημέρες της Μεγάλης Σαρακοστής τις έβρισκαν πάρα πολλές για να τις άφιερώνουν όλες σ' εργασία, νηστεία και προσευχή. Έτσι

τις έκαμαν σιγά-σιγά σαράντο, τριάντα, είκοσι, δέκα, πέντε... Κι' έτσι η παλιά, η άληθινή εκείνη Σαρακοστή βρέθηκε καταργημένη χωρίς νόμο και χωρίς διαταγή. Την αντικατέστησε μια άλλη μικτή, νοθευμένη, που δεν είναι ούτε τρελή ή Αποκρή, μα ούτε και φρόνιμη Σαρακοστή και που έχει λίγο απ' όλα: διασκέδαση και προσευχή, φαγοπότι και νηστεία, θέατρο κι' Έκκλησιές... Η άφομοιωτή των ημερών που σάς έλεγα. Την άπαιτούσε, φαίνεται, κάποια πρόοδος που δεν μπορούμε άκόμη να την καταλάβουμε. Μα είναι κι' άδύνατο να γυρίσουμε πίσω!..

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ

Ο Παύλος γύριζε χαρούμενος από της θείας του, όπου είχε περάσει με τα ξαδέλφια του ένα ωραίο άπόγεμα.

Πηγαίνοντας, άπάντησε ένα φίλο του. Και τώρα περνά μαζί του το μεγάλο δρόμο, για να πάη, έπειτα ένα σοκάκι, που θά τον έβγαζε ίσια στο σπίτι του.

Ο Παύλος ήταν από καλή και πλούσια οικογένεια και καθόταν σε τρίπατο σπίτι. Μ' αυτό δεν έμπόδιζε βεβία κι' αυτόν και τους δικούς του να γνωρίζονται και μ' ανθρώπους λιγώτερο πλούσιους απ' αυτούς. Κι' ένας τέτοιος ήταν κι' ο μπάρμπα-Νικολής, ο φτωχός φαρμακτής, που το υπόγειό του έδωκε ταπεινά απ' αντίκρου το τρίπατο σπίτι του Παύλου. Πρωί έφρευε απ' το φτωχικό του και γύριζε πάντα μ' άναμμένα τα φώτα. Κι' άπόψε δεν μπορεί παρά λίγα βήματα μπρός ή πίσω απ' τον Παύλο να βλίσταται, άκολουθώντας τον ίδιο δρόμο με το πλουσιόπαιδο.

Ο Παύλος, πιο γρήγορος σαν παιδί, δεν άργησε να φτάση το γείτονά του — γιατί αυτός θά καληνύχτισε το έργαστήρι του πριν ο Παύλος άρση το σπίτι της θείας του κι' έτσι δεν μπορούσε παρά να προπορεύεται — και, μια στιγμή, βρέθηκε δίπλα του.

— Ά! ο μπάρμπα-Νικολής!... Έκανε, μόλις τον κατάλαβε.

Μα τί είχε κάνει λοιπόν στο γείτονά του ο Παύλος, για να τον τρομάξη τόσο το συναπάντημα αυτό; Η μήπως φοβόταν μήν τον φορτωθί για τίποτα ο μπάρμπα-Νικολής; Όχι, ο κακομοίρης! Μια καλησπέρα θάλλαζαν. Αυτό ήταν όλο. Μα η καλησπέρα αυτή ίσα-ίσα ήταν που τρόμαξε τόσο τον Παύλο. Έπρεπε να την άπορύγη με κάθε τρόπο έμπρός στο φίλο του. Ντρεπόταν να τον δη να χαιρετά ή να κακοντυμένο, έναν ταπεινό άνθρωπο, σαν τον μπάρμπα-Νικολή. Κι' έτσι βλέπουμε τον Παύλο να περνά από δίπλα του, με γυρισμένο το πρόσωπο άλλού, μ' όλο που το μάτι του πήρε πως κατάλαβε ο φτωχός ότι

τα στραβά μάτια τάκανε γι' αυτόν τη στιγμή που εκείνος δεν περίμενε παρά λίγο θάρρος για να τον χαιρετήσει.

Καθένας θά νομίζη τώρα πως όλο κι' όλο ήταν η δύσκολη αυτή στιγμή και πως ο Παύλος δε θά θυμόταν τίποτ' απ' όλ' αυτά, μόλις προσπέρναγε τον μπάρμπα-Νικολή. Μα να που όσο άπομακρύνεται από το φτωχό εργάτη, τόσο νοιώθει την καρδιά του πιο βαρεία, τόσο κυριεύεται από μια τύψη. Ο φίλος του είναι τώρα βάρος και γρήγορα καταφέρνει να μείνη μόνος. Θέλει να σκεφτή αυτό που έκανε. Όσο όμως περισσότερο το σκέπτεται, τόσο το βρίσκει πιο βαρύ, τόσο η καρδιά του κλαίει με τανοισμένη, λογαριάζοντας τη λύπη που θά προξενήσε στο γείτονά του.

— Άκοις εκεί! συλλογίζονταν. Να είναι έτοιμος ο καίμενος να με χαιρετήσει κι' εγώ να του γυρίσω τις πλάτες! Αντί να τον γλυκάνω, κουρασμένο απ' τη δουλειά της ημέρας μένα πρόσχαρη χαιρετισμό, τον έκανα με το φέρεμά μου να του φανή ή φτώχεια του πιο μεγάλη κι' η τύχη του πιο σκληρή...

Κι' εκεί που έλεγε κανείς πως θα γύριζε ο Παύλος στο σπίτι να φάη με τη μεγαλύτερη όρεξη, ύστερα από ένα τόσο ευχάριστο άπόγεμα, ούτε κάθησε καθόλου στο τραπέζι κι' η λύπη του τον άλλαξε τόσο, ώστε να τον πάρουν για ζρωτο.

Και μόνο το άλλο πρωί έφυγε απ' την καρδιά του το μεγάλο αυτό βάρος, σαν άπάντησε απέξω απ' την πόρτα του τον μπάρμπα-Νικολή και πήγαν μαζί ως ένα διάστημα, ζητώντας να τον δουν στο μπορούσε περισσότερα μάτια δίπλα σ' εκείνον που δε χαιρέτησε χτες βράδυ, γιατί νόμιζε πως κι' αυτό ήταν ένας τρόπος να εξιλεωθί.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Συγχωρείται στον μετρίοφρονα, μια έκδηλωση τιμής που θέλουν να του προσφέρουν, να την άπορύγη με κάθε τρόπο εκτός από ένα: να πάη, πια να την άξίζει.

Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν με την ίδια πεποίθηση τα πιο άντιφατικά πράγματα. Θέλεγε κανείς, πως για κάθε είδος γνώσεων υπάρχει μέσ' στο κεφάλι τους κι' άπό ένα χωριστό, διπλοκλειδωμένο συρτάρι. Και πως τα διάφορα κλειδιά τα κρατά άγρυπνος Κέρβερος, ή Όκηνηρά. Έτσι δεινίει φόβος να χυθούν τα περιεχόμενα του συρταριού και ν' άνακατωθούν σε τρόπο που να προκύψη μια μόνη και σωστή γνώση.

Όταν δυο συζητούν χωρίς στο τέλος ένας να πείση τον άλλον, τότε ή Άλήθεια βρίσκεται έξάπαντος μακριά κι' από τα δυο.

Ε. Α.

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο από την Γαλλ. Άκαδημία)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

— Μα δεν θά τους ξεχάσω...

— Δεν άρκει να τους θυμάται... άπό μακριά! Ός σήμερα, ή οικογένειά σου, ταδέλφια σου, ήταν ή Λίζα, ή Στεφάνια, ή Άλέξης κι' ή Βενιαμίν. Τώρα σου παρουσιάζεται μια άλλη οικογένεια, που δεν την γνωρίζεις, που δεν την είδες ποτέ σου και που δεν έκαμε τίποτ' άλλο για σένα, παρά να σε πετάξη στο δρόμο. Κι' άφινεις άμέσως εκείνους που σ' άγάπησαν, που σ' άγαπούν, που σου έκαμαν τόσα καλά; Μοι φαίνεται πως δεν είναι σωστό.

— Δεν πρέπει να λέμε πως οι γονείς του Ρεμύ τον πέταξαν στο δρόμο, άποχρίθηκε ή μάννα-Μπαρμπερίνα. Μπορεί να τώκλεψαν το παιδί τους άλλοι, κι' αυτοί να το κλαίνε, να το άποζητούν και να το περιμένουν άπό εκείνη την ημέρα.

— Αυτό δε το ξέρω, είπε ή Ματτίας. Ξέρω μόνο πως ή κύρ-Πέτρος περιμάζεψε τον Ρεμύ, που πέθαινε απέξω από την πόρτα του, πως τον περιποιήθηκε σαν παιδί του και πως ή Άλέξης, ή Βενιαμίν, ή Στεφάνια κι' ή Λίζα τον άγάπησαν σαν άδελφό τους. Λέω λοιπόν, ότι εκείνοι που τον περιμάζεψαν, έχουν περισσότερα δικαιώματα άπό κείνους που, θέλοντας μη-θέλοντας, τον έχασαν. Στο χύρ-Πέτρον το σπίτι, ή άγάπη ήταν θεληματική. Δεν χρωστούσαν οι άνθρωποι τίποτα στο Ρεμύ.

Τα λόγια αυτά ή Ματτίας τα είπες άνταν θυμωμένος μαζί μου, χωρίς να με κοιτάξη και χωρίς να κοιτάξη καν τη μάννα-Μπαρμπερίνα. Αυτό μ' έλύπησε πολύ. Άλλά ή λύπη που άισθανόμουν, δεν μ' έμπόδισε να ένοησώ όλη τη δύναμη των επιχειρημάτων του Ματτία. Έπειτα ήμουν άπό τους άναποφάστους εκείνους ανθρώπους που συμφωνούν πάντα μ' εκείνον που μίλησε τελευταίος.

— Ο Ματτίας έχει δίκιο, είπα. Και μένα δεν μοι έρχόταν καλά να πάω στο Παρίσι, χωρίς να ιδώ πρώτα τη Στεφάνια και τη Λίζα.

— Μα, οι γονείς σου, παιδί μου! έπέμενε ή μάννα-Μπαρμπερίνα.

Είδα τότε πως έπρεπε νάλθω σ' ένα συμβιβασμό.

— Δεν θά πάμε στη Στεφάνια, είπα, γιατί αυτό το ταξίδι θά μάς άπομά-

κρυνε απ' το Παρίσι πολύ. Έπειτα ή Στεφάνια ξέρεi να γράφη και να διαβάζη μπορούμε λοιπόν να της στείλουμε ένα γράμμα. Πριν πάμε όμως στο Παρίσι, θά περάσουμε άπό το Δρεζύ να ιδούμε τη Λίζα. Πάλι βέβια άθρηνησουμε, μα όχι και τόσο πολύ. Έπειτα ή Λίζα δεν ξέρεi να γράφη και γι' αυτή προπάντων επιχείρησα όλο αυτό το ταξίδι. Θά της πω για τον Άλέξη και θά παρακαλέσω τη Στεφάνια να μοι γράφη στο Δρεζύ, για να διαβάσω της Λίζας κι' αυτό το γράμμα.

— Πάει καλά, είπε ή Ματτίας χαμογελώντας.

Αποφασίσθηκε να φύγουμε αύριο κι' έξωδεξ μερος της ημέρας εκείνης, για να γράψω ένα μεγάλο γράμμα της Στεφανίας και να της έξηγήσω γιατί δεν μπορούσα να πάω να την ιδώ.

Έξημέρωσε ή άλλη μέρα, που μοι έφερνε πάλι τη λύπη του χωρισμού. Μ' αυτή τη φορά δεν έφευγα άπό το Σιαδανό, όπως τότε με τον Βιτάλη. Μπόρεσα

«Μπόρεσα να ποχαιρησώ με φιλά...» (Σελ. 85.)

να ποχαιρησώ με φιλά την μάννα-Μπαρμπερίνα και να της υποσχεθώ πως θά ξαναπήγαινα γρήγορα να την ιδώ με τους γονείς μου. Κι' όλο το βράδυ, την παραμονή, δεν κάναμε άλλο, παρά να λέμε τι και τί θά της έφερνα τότε. Δεν ήταν δώρο που να μ' ή της άξίζει. Κι' εγώ πάλι θάμουν τόσο πλούσιος!

— Τίποτα δεν θάξίζη για μένα ότο ή άγελάδα σου, μοι έλεγε εκείνη μ' όλα σου τα πλούτη, δεν θά μπορέσης να με κάμης πιο εύτυχισμένη απ' όσο με έκαμες με τη φτώχεια σου!

Την καίμενη μας την άγελαδίτσα! Έπρεπε τώρα να τη χωρισθούμε κι' αυτή. Ο Ματτίας τη φίλησε τουλάχιστο δέκα φορές στη μούρη, κι' αυτό φαίνεται θά της άρεσε, γιατί σε κάθε φιλή, έβγαζε τη μεγάλη της γλώσσα.

Και να μας πάλι στους δρόμους της έξωχης, με τους σάκκους στη ράχη και με τον Κάπη μπροστά. Περιπατούσαμε γοργά ή, για να πω καλύτερα, εγώ κά-

θε τόσο, χωρίς να το καταλαβαίνω, ίσως άπό τη μεγάλη επιθυμία που είχα να φθάσω στο Παρίσι, έτρεχα.

Στην άρχή, ή Ματτίας μάκολουθοι-σε! έπειτα όμως μοι έλεγε πως αν πηγαίναμε έτσι, θά κουραζόμαστε πολύ γρήγορα! εγώ τότε μετρίαζα το βήμα, αλλά σε λίγο πάλι τα ίδια.

— Βία που την έχεις! μοι είπε μια στιγμή ή Ματτίας θλιβερά.

— Άλήθεια, άποχρίθηκα! μα μοι φαίνεται πως έπρεπε να την είχες και σύ, γιατί ή οικογένειά μου θά είναι και δική σου.

Έκοινησε το κεφάλι του. Κι' εγώ λυπήθηκα και θύμωσα για το κίνημα αυτό, που έβλεπα τον Ματτία να κάνει κάθε φορά που έπρόκειτο για την οικογένειά μου.

— Μα δεν είμαστε άδελφια;

— Έμεις βέβαια, ναί. Δεν έχω καμμία άμφιβολία για σένα. Σήμερα είσαι άδελφός μου, θά είσαι κι' αύριο, και πάντα. Αυτό το πιστεύω, το αίσθάνομαι.

— Λοιπόν;

— Μα θά είμαι κι' άδελφός των άδελφών σου, αν θά-χης, και γιός του πατέρα σου και της μητέρας σου;

— Γιατί όχι; Αν πηγαίναμε στη Λούκκα, δεν θά γινόμουν άδελφός της άδελφής σου της Χρηστίνας;

— Ω ναί, βεβιάότατα!

— Γιατί λοιπόν δεν θά γίνης και σύ άδελφός των άδελφών μου, αν θά έχω;

— Γιατί δεν είναι το ίδιο πράγμα, καθόλου, μα καθόλου!

— Τί δηλαδή;

— Δεν ήμουν τυλιγμένος

εγώ με πλούσια σπάρτανα!

— Και τί θά πη αυτό;

— Αυτό θά πη πολλά, αυτό τα λέει όλα, το ξέρεις καλύτερα μου. Θάρχό-σουν στη Λούκκα, — αν και τώρα βλέπω πως δεν θάρχης ποτέ, — και θά σε δέχονταν φτωχοί άνθρωποι, οι γονείς μου, που δεν θά είχαν να σε κατηγορήσουν ή να σε κοροϊδέσουν για τίποτα! γιατί θά ήταν πιο φτωχοί κι' άπό σένα. Αν όμως τα όμορφα σπάρτανα λένε άλήθεια, όπως νομίζω κι' εγώ, οι γονείς σου θά είναι πλούσιοι, άρχοντες, άφενταδες. Πως μπορεί λοιπόν να δεχθούν ένα φτωχόπαιδο του δρόμου σαν και μένα;

— Μα είμαι τίποτ' άλλο κι' εγώ παρά ένα φτωχόπαιδο του δρόμου;

— Σήμερα ναί! αύριο όμως έσύ θά γίνης γιός τους, ενώ εγώ θά μείνω το φτωχόπαιδο που είμαι σήμερα.

(Έπεται συνέχεια)

καὶ μὴ ἓνα μῦθο διὰ τῆς. Ἡ μυ-
πλαστοία εἶναι πολὺν δύσκολο πρᾶγ-

δοκίμη. Τόσο πού έχω, πολύ είναι... — «Αγαπήσεις». Τιποτα το έκτακτο. Ένα κοινό, συνειδητό ποταμάκι, πού περνάει. Αλλά δέν μπορούμε νά γεμίσουμε μιά Σελίδα δλο καί μέ έκτακτο! — «Ο Μύρμηκας». Είναι από κείνα, νομίζω, πού ἀποδίδονται στόν Αἰώπο. Γιατί ὁ Αἰώπος εἶχε ἄλλη, πιά καί ἡ ἰδέα γιά τὸ μερμήκη. — Ταῖλα κομμάτια εἶναι μεταφράσεις ἢ μικρά ἀνέκδοτα πού δέν ἔχουμε νά πούμε τίποτα γι' αὐτά. Αἰτῶν τὸ «Ένα γράμμα» εἶναι θανάσιον, Κάποιον θύναμι να εἶδα καί παρόμοιον. Ἀν όμως ὁ Γιάννης Ἀηδόνης δέν τὸ εἶδε πουνθέν, δέν τὸ ἐμμήθη, ἀλλὰ τὸ ἔγραψε ἀπὸ τὴ κεφαλή του ἀξίζει πολὺ θεωρεῖ συγγραφεῖα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοφάνους, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ. ἀνήκουν εἰς ἐγόνια, καὶ δὲ ἀπὸ Β. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Κοκός, ἄ. Ἀδελφί, κ. (ΑΚ). Φεργγολός Γιάννης, ἄ. (ΑΑ). Πουτσακονομένη Καλλιπία, ἄ. (ΘΑ). Φιόρος Λεβάνιος, ἄ. (Α+Θ). Εὐάνδρος Ἡπειρος, ἄ. (ΚΕ). Ἑλληνικὸν Χῶμα, ἄ. (ποῖος εἰμαι;) Σπασμένη Λύρα, ἄ. (Σ). Σαρδανιπαλῆς, ἄ. (Χ). Σὲρ Ραβερνός, ἄ. (ΑΣ). Ἰππότες τῶν Ἀστέων, ἄ. (ΠΠ). Κόκκινος Γάτος, ἄ. (ΑΚ). Θρόλος, ἄ.

Ἀναγεώσεις Ψευδωνύμων: Στρατηγὸς Μυράς, ἄ. Ἀσός, ἄ. Ζαχαῖος, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Δια 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὸ 50 Δια τὰς περιπτώσεων 10 λε. τὰ ἡ λέξεις. Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Ματωμένη Δύση μετ' ἡ Γὰ τῇ Λευτερίᾳ. — ὁ Φαῖξ μετ' Κραγίλ. Λαβ., Κρυμνίτ. Κρανόλ., Κρό. τ. Βουν., Πειρακίτ. Φακίδα, Μαχαβαρ., Σεπ. Λό. — ὁ Γραμνός μετ' Ρεζενά, Βιδλν, Τριανφυλίαν. Ζιτέτ, Τιάρο. — Γρανικότ., Ἀγριάνθ. — Εἰλαρι, Ἀντιπύ, Δευτεριά. Δορεῖα, Σὺλβαν, Πουπέ. — ἡ Ἀτράνταχ μετ' ἡ Ἰνδὴ, Εἰλαρι, Ἀγρίμ, Ποίλιαν. — τὸ Ἀγαπικ, μετ' Σεπ. Δρ. Μεσ. Ἀκίτ, Γιαν. Ἀηδόνη, Λέαν, Μπουμπαν, Τιάρο, Ζινέτ, Δίλκιν — ἡ Αἰμίλ Χώβ μετ' Λέαν, Μπουμπαν, Ψαροπούλν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σαλαμπὸ (ὅλα τὰ ἔλαβα, μὴν ἀνησυχεῖς) Ἐργατικὴν Μείλισαν (καὶ μετ' τὴν νέαν οὐστασιν στέλλονται τακτικά) Σεπεσιμένον Ἀρόδον (εὐχόμεναι περαστικά καὶ μὴν ξεθαρονηθῇς νὰ τὸ πατήσῃς, πρὶν σοῦ πῇ ὁ γιατρός) Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας (τὰ ἔλαβα) ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυγατὸν ὁμοιόμορφον γι' αὐτὸ οἱ λογοτέχναι τῆς δημοτικῆς ἀποφεύγουν τοῦτους τῆς καθαρευουσίης, καὶ ὅταν ἀκόμη τοὺς μεταχειρίζομεθα στὴν ὁμιλίαν, Ἀποάνταχ (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) γιὰ τὴν προσπάθειαν, καὶ σὲ καὶ τὴν μαμὰ πολὺ εὐχαριστῶ) Φιωχὸ Χαμομήλι (τὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ ἀναγνωθῇ διὰ νὰ σὰς ἀνήκουν καὶ

φέτος) ἡ συλλογὴ σου ἦταν μέσα στοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ δέν τὴν εἶδα ἀμέσως) Τσοκάν (βεβαιότατα πού ἐγνοεῖ ἄλλο! ὅταν λέμε ὅτι τὰδε «συνθηκολογεῖ» μετ' τὴ συνείδησίν του, θέλουμε νὰ πούμε ὅτι δέν ἀκούει σὲ ὅτι τοῦ ὑπαγορεύει, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ τὴν γελάσῃ, γιὰ νὰ κάμῃ κατὰ τὸ συμφέρον του) εἶναι μιά φράσις, μετ' τὴν ὁποίαν χαρκτηρίζουμε τὸν ἀσυνείδητο, τὸν ἐλαστικό, τὸν εὐκόλως συμβιβάζομενον) Μεσοηγιακὴ Ἀκίτ (τὰ ἔλαβα) Κώσταν Μητ. (ἴδε Ὀδὸν Συνδρ. Κερ. Β.) Φιλόπ. Ἑλληνα ἐνεκρίθη στὸ δον ὅπως μοῦ ἔγραψες) Γρηγόσιον τὸν Ε' (πολὺ καλὰ σὰς τὰ εἶπε ὁ καθηγητὴς σὰς τῶν Ἑλληνικῶν) Ἀνθροπον (τί νὰ σοῦ πῶ; δέν μποροῦ νὰ γνωρίζω ἂν ἀνιμύχθη ἡ πολιτικὴ) Παν. Τσοκάν (δέν στέλλουν ἐστὶ τὰς λύσεις) διάβασε τὸν Ὀδὸν) Ἰπτάμενον Ἀετὸν (μπορεῖς) Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) χαιρὸν πού θὰ μοῦ γράφῃς τώρα τακτικά) Ζακινθινὸ Λαβοῖακι (ἔχεις δικήν) βραβεῖον ἔστειλα) Φρέντον (τὸ εὐχαριστῶ εἰν' αὐτὸ πού δέν πέτυξα ἕνα ὁμορφον πραγματάκι, γιὰ τὸ ὁποῖον μάλιστα θὰ γίγῃ καὶ λόγος;) Δ. Γ. Βύνιον (ἔλαβα) Φαίακα (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Συμροϊκὸ Ἀκρογιάλι (ἐλήφθησαν) τὰ βιβλία τοῦ κ. Σενοπούλου, ὅσα ἔχουν τὴν εἰκόνα του, εἶναι ὅλα ἐξηγητῆς) Μενά) Μακεδ. Ἰδεώδες (τὰ ἔλαβα) Φιλόλογ. Ἀναγνήσιν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Στρίγγλαν (ἔστειλα) ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μου παίρνουν καλοὺς βαθμοὺς, ὅστε δέν μποροῦσε νὰ κάνῃς ἐξαίρεση ἐστὶ ἔτσι λοιπὸν νὰ ἐξακολογηθῇς γιὰ νὰ χαιρούνται καὶ οἱ καλοὶ σου γονεῖς, πού τοὺς χαιρετῶ) Δεκαπενταετῆ Πλοταρχ. (μὴ μοῦ στέλνῃς Ἀσκήσεις) τώρα δέν εἶναι δεκταί) Λάτριδα τῆς Μονοκίης (ἔστειλα) χάριχα καὶ ἐγὼ γι' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις) Ἐλευθέριον Ἑλληνοπούλν (ἔλαβ, εὐχαριστῶ) ἔ. ὁ καίμενος, τὸ ἔχεσας δέν πειράζει) Βέν Σιὼν ἔστειλα) ἔχεις τὸ δικαίωμα) Κόδοκτων (ἐλήφθησαν ὅλα) Κ.Ι. Ζωρογιάν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Φι. Ἑλ. Ἑλληνα, Φωφιδέα, Πάλμυν, Γ. Θ. Θεοριανὸν κ.τ.λ.

Στρατηγὴν τῶν Ἑλλήνων, Τιμωμένο Τωφέν (ἔστειλα.)

Εἰς δὲ ἐπιστολὴς ἀνοίξαμετὰ τὴν 9ην Φεβρουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔλθῃ ἡδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀναεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δέν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεί ὑποκαταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ 24ος. — Ἐκαστὸς τόμος δραχ. 4, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 4,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 4,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὄλῳ. — Ἐκαστὸς τόμος ἀρραπτος δρ. 12 καὶ ραμμένος δρ. 14. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἴτε ἀρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 186ου Διαγωνισμοῦ Ἀδύσων Δεκεμβρ. — Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δέν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

150. Λεξιγράφος.

Δυὸ προθέσεις περιζώνουν Ἐνα φθόγγον μουσικόν. Καὶ τὰ τρία φανερώουν Καλλιθέλαδον πτηνόν. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βαρβαροῦ. Ἑλλάδος

151. Συλλαβόγράφος Λογοπαϊκτικός.

Ἄν τοῦτο τὸ ὑποθετικὸ Τὸ πάρος δυὸ φορές, Μὴ ἀπὸ τῆς μεγαλύστερης Θὰ ἴδῃς ὁροσειρεῖ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Λάβαρο τῆς Δευτεριάς

152. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Ὀμηρικὴ βασιλίσσα, Θάλλῃ τὸ κεφάλι, Κι' εἰς νησί ἑλληνικόν, Μεγάλῳ θὰ προβάλῃ, Μὰ τὸ νησί, ἀλλάζοντες Ἀπλῶς ἕνα του γράμμα, Γίνεται βρῦσὴ δροσερῇ, Πού αὐτὸ καὶ ἀνεῖναι θάμνη!

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰαν. Θ. Πολυκατέτη

153. Ἀναγραμματισμός

Πέτρα σκληρὴ μετ' ὁποτὴν σπάξω Καὶ τὰ κομμάτια τῆς λιγυρᾶ ἀνακατεύω

Ἄλλὰ μετ' αὐτὸ βλέπω καὶ θυν

τῆς Ἀρμενίας βασιλῆα πὺς ζων

τανεύω!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λήτης

154. Ἐσχάρα

155. Ἐπιγραφή

ΟΝ
ΝΥ
ΕΓΗ
ΑΝΟΜ
ΥΟΙΟΠ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πιγραφῆς ταύτης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς

156—160. Μαργικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ εἰς ἐκάστην κατωθὶ λέξωσαν ἐνὸς γράμματος πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημαθοῦν ἀνεύ ἀναγραμματισμοῦ λαὶ τόσαι λέξεις:

ἄρα, Πάρις, ὄνος, κοινός, Κί

Ἐστᾶλη ὑπὸ Κων. Α. Πα

161. Μεσοστιχίς μετ' Ἑλλ

συμφώνον.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κατωθὶ ζητουμένων λέξεων ἀπὸ τοῦ ἐλλειποσύμφωνον γνωμοτοῦ τύπου:

*** - * - *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1. Βασίλισσα τῶν Θηβῶν Θεός-ἱερός 3. Προφήτης 4. τικός συγγραφεὺς 5. Πόλις Ἀμερικῆς 6. Ἀρχαία βασίλει

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κατῆ - Περιετ

162. Μικὸν

— ο υ ε — ο υ — α ι — ω — α ι — ο ο

— π — τ ν — π λ — σ τ — λ β δ,

ο ω ο — α ι — ε α ο α.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Σανθῆς Ἑλληνοπα

163. Γρίφος

να να να 1

Μ να να να 11

να να να 1 1

να να να 1 1

να να να 1

να να να 1

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Φτωχὸ Χαμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ

684. Ἰωνᾶς (ὡν, ἄ.) — 685. Σχ

Σχερία. — 686. Βίος (Γία) — Ἄγης.

687. ΟΜΑΣ 688. ΕΚΑΠΑ

ΜΕΛΙ ΒΑΥΑΡ

ΔΑΜ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΣΙΑΜ ΓΑΛΑΤΙΑ

ΝΟΜΙΚΟΣ

689. Νοῦν γ

γ ε υ ο ν α π ο ι

ο ὀ. (Ἡ ἀνάγνω

σις κατὰ στήλην ἐκ τῶν κατωθ

4X, 4X5, 4X7, 4X9 4+12+20

=100. 621. ΤΟΜΥΡΙΣ (Τάκτος,

λός, Παμ. α. γ. Πρωΰστας, Λατ

Καὶ α. Πήγ. α. γ. — 692. Καλλι

πὰρ ποτῇ. — 693. Ἀγαπῶ τὴν

πλάσιν (ΑΓ ἀπὸ τὴν-διὰ πλά

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με

στοιχεῖται δρ. 2 (ὁ ἀχαιστός δρος) ἡ

τῶν 10 λέξ. 20 λεπ-τῇ λέξεσι με καὶ

στοιχεῖται λεπ. 30 καὶ με κεφαλαῖα

Ὁ χωριστὸς στιχὸς δρ. 1.]

(Κ—118)

Μικρὰ Ἠρώς, ὁ ἄτος π

ζῶνουν στὸ Ἀκρόαν, Με

Ἄγα

[Κ—119]

Φλόπατρι Ἑλλήν, ἀνταλ

εὐαγίστω, Περσιένω.

Κύθηρ.

Ἀγριοβί

[Κ—120]

Αγαπῶ μου Φλάμπουρο τῆ

τεριάς, ἔστειλα 502 φέρον

ΝΑΥΤΟΙ